

(ט) יש הרבה גירסאות לסיפור דלהלן, אולם אני מספר זאת כפי ששמעתי מאבא ז"ל, ואמר: כך סיפר לי רבי יהודה הולצמן ז"ל.

האמא של אדוננו הגר"א זיע"א היתה גבאית צדקה, ביחד עם עוד איזה צדקנית. והוסכם ביניהן שמי שתמות תחילה תבוא מהעולם העליון לספר מה נשמע שם.

פעם כדרכם הלכו לאסוף צדקה יחדיו, ואמרה האמא של הגר"א לחברתה: בואי לקחת מפלונית כסף, וחברתה עשתה תנועה עם ידה, כתנועה של ביטול, אולם נגשו ולקחו מה שנתנה.

החברה הצדקנית נפטרה קודם, ובאה בחלום אל אם הגר"א זיע"א ואמרה לה: האם זוכרת את שעשיתי פעם תנועה של בטול בידי על פלונית? ותאמר: כן, אמרה לה: דעי לך, שיש לי עכשיו בעולם העליון דין שלם על תנועה זו — והלכה. נורא נוראות!...

רבנו ה"קצות החשן" זיע"א

אבא ז"ל סיפר לי פעם בשם יהודי זקן [בלשונו: „גאר א אלטער איד“], והיהודי הזקן היקר הזה הכיר אחד מתלמידי רבנו הקדוש והנורא אביר הגאונים בעל ה"קצות החושן" ז"ל זכותו יגן עלינו אמן סלה. והתלמיד של רבנו הקצוה"ח הנ"ל סיפר ליהודי הזקן את הסיפורים דלהלן, ואבא ז"ל סיפר זאת בשם זקן זה, והוא:

(א) כשלמדתי אצל מורי ורבי הקדוש הקצוה"ח זיע"א, ובסוף הזמן לפני שנסעתי הביתה, נכנסתי אל הקודש פנימה, להתברך בברכת פרידה מרבי ה"קצות", וכשנכנסתי, ואמרתי, לרבי שבאתי להיפרד, לא אמר לי מאומה, רק תפס את ידי בידו הקדושה והטהורה, והחל לומר בקול מתוק, מלה במלה: „שמח בחור בילדותך, ויטיבך לבך בימי בחרותיך, והלך בדרכי לבך ובמראה עיניך“, וכאן הפסיק לרגע קט הרבי ה"קצות", ומיד החל לזעוק בקול זעקה, כשהוא מנענע בחזקה את ידי, ומדשך ומטעים את המלה: — ו...ד...ע...!!!, וסיים, כשפניו הטהורים בערו כלפידי אש קודש: — כי... על... כל... אלה... יביאך... האלקים... במשפט... — — —

וסיים התלמיד הנ"ל — להאיש הזקן הנ"ל: — שנים על גבי שנים עברו מיום זה, והפחד מלעבור חלילה אפילו נדגוד קל של עבירה ח"ו רח"ל — הוא אצלי נורא ואיום, כשבאזני מהדהד קול הקורא של הרבי: ודע...!!!

(ב) הסיפור השני סיפר התלמיד של הקצות ז"ל להזקן הנ"ל: — כשמורי ורבי זיע"א נחלה ונחלש, בסוף ימיו, ובאחת הפעמים זכיתי לשמש את רבי הקדוש, ובפעם הזאת שכב הרבי אין אונים, עד שהוצרכתי ללובשו את הגרביים, וכך הוה: לא שאלתי שאלות, ונגשתי ולקחתי גרביים שהיו מונחים שם באיזה מקום, והלבשתים, ויהי אך גמרתי להלבישו את הגרביים, גזדעזעתי לשמוע איך שהחלש הזה שבקושי היה יכול לנענע שפתיו, קיבל גבורת ארי, ושאג בקול גדול: „עם שטעכט!“! „עם שטעכט!“! — ואני אומר התלמיד, מרוב הלם חשבתי לתומי

שבאמת דוקר, כי אולי הצמר מצד זה לא נקי כל כך מהסיבים וכו', ונגשתי ופשטתי את הגרביים, כשאני הופכם לצד השני, והלבשתים שנית, ויהי אך גמרתי להלבישם, ושוב אותה שאגת ארי: — „עם שטעכט!“: „עם שטעכט!“! „עם שטעכט!“: ... ומיד נצנץ במוחי, אמר אותו התלמיד, שלא המדובר כאן מדקירה גשמית — אלא מדקירה רוחנית ... , מסתמא הגרביים הם — „שעטנז“ — — —

וכך הוה: מיד שהחלתי לברקם נתגלה לנגד עיני שהם תפורים, גרבי הצמר, בחוטי פשתן ...

כזה גוף קדוש וטהור היה הרבי רבנו הקצות זיע"א, סיים התלמיד הנ"ל, אשר מרוב קדושתו הנוראה, הרגיש מיד בדקירה הרוחנית, ובמצב של חולשה גדולה כזו — שאג כלביא „עם שטעכט!“: „עם שטעכט!“! ...

אשרי עין ראתה, ואשרי אוזן שמעה, באיזה מתיקות — קודש סיפר אבא ז"ל את הסיפורים האלו, זכותו יגן עלינו אמן.

[אגב תקופה ארוכה למד אבא ז"ל בקביעות ביום ששי אחה"צ עד קבלת שבת בספר הקדוש והנורא „שב שמעתתא“, וכשגמרו החל שנית ללמוד, ואחרי זה עבר ללמוד בספר הקדוש והטהור „אגלי טל“, ודבר זה שמעתי מפי אבא ז"ל בסוף ימיו. וגם אמר לי שלמד בהסתר עם אחד מגדולי הצדיקים ספר „קצות החושן“ בעיון גדול].

חם לבי בקרבי בהזכרי איך שאבא ז"ל אמר לי פעם בהתרגשות מרובה: אה! שני גדולי הדור בכו בשעה שאמרו את עבודת יום הכפורים בתפלת המוסף כיוה"כ: ה„חזון איש“, והרב דבריסק, זיע"א.

ובאחת הפעמים תיאר לי בתיאור חי כיצד אמר הרב ז"ל את העבודת יום הכפורים: — „הרב היה להבת אש“, „יכלו לשמוע את הקולות עד זכרון משה“.

אני זוכר איך שפעם באמצע פנה רבנו למישהו, ובניגונו המיוחד והמרטיט שאמר את סדר העבודה — הוסיף רבנו: „ושפך שיריים“ — — — [בנוסח שלפנינו אינו].

והוסיף אבא ז"ל, שהוא זוכר עוד את הדמעות שנגרו על לחייו הטהורות של רבנו שנוצצו כיהלומים ...

אחי ג"י סיפר לי [לפני כמה שנים] שהבחור ... [אבא ז"ל אמר עליו שהוא עילוי] נכד החרקובער סיפר לו, שסבו החרקובער ישב פעם בורשא עם רבנו הקדוש ה„חפץ חיים“ זיע"א באכסניא של רבנו חיים הלוי מבריסק, עבור איזה ענין חמור של פדיון שבויים, והחפץ חיים והחרקובער ישבו והמתינו על ר' חיים, כי התפלל שמונה עשרה [של מנחה?], וכשהגיע ר' חיים ל„אלוקי נצור לשוני מרע“ וכו', נכנס פתאום יהודי בבהלה, ושאל: רבי, למה רוב האיבעיות שבש"ס לא נפשמו? ... וכשר' חיים גמר תפלת „אלוקי נצור“, ועשה „עושה שלום“, פנה להשואל ואמר: זה לא נכון, רוב האיבעיות שבש"ס כן נפשמו ...